

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Krajského úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. října 117, za účasti **RNDr. J. K.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2005, č. j. 58 Ca 19/2003 - 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 9. 10. 2002, č. j. DSH/3362/02/HA, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Okresního úřadu Frýdek – Místek, referátu dopravy a silničního hospodářství (dále jen „okresní úřad“) ze dne 5. 8. 2002, č. j. RD/10-2365/67/2001, jímž byl RNDr. J. K. (dále jen „žalobce“) uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. e) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že krajský soud pochybil, když rozsudek v této věci nebyl vyhlášen veřejně, ačkoli mu předcházelo jednání, které bylo odročeno za účelem provedení nově navržených důkazů. Dále uvádí, že krajský soud, aniž by nařídil nové jednání a tyto důkazy provedl, nezákonně vydal rozhodnutí bez nařízení jednání, přestože za dané procesní situace již takový postup dle jeho názoru nebyl možný. Stěžovatel spatřuje nezákonnost

postupu krajského soudu i v tom, že soud rozhodl za použití ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. až po nařízení jednání, i když důvod pro zrušení rozhodnutí nevyšel najevo při samotném jednání, ale byl soudu znám ještě před jeho nařízením. Závěrem poukazuje na skutečnost, že důvod pro zrušení rozhodnutí nebyl vůbec dán, tj. napadené rozhodnutí netrpělo vadou řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti omezil na konstatování, že se nemůže vyjádřit k namítanému nesprávnému posouzení právní otázky soudem, jelikož z obsahu kasační stížnosti mu není zřejmé, jakou právní otázku má stěžovatel na mysli. Další poznámky se týkaly řízení, jež předcházelo rozsudku napadenému kasační stížností, resp. jednalo se o osobní poznámky žalobce k případu, které pro řízení o kasační stížnosti nejsou právně relevantní.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Výše zmíněným rozhodnutím okresního úřadu ze dne 5. 8. 2002, č. j. RD/10-2365/67/2001, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, neboť svým jednáním dne 25. 10. 2001 způsobil při předjíždění jiného vozidla dopravní nehodu na silnici I. třídy č. 11 u 330,8 km v katastru obce O. Z tohoto důvodu byla žalobci dle ust. § 11 a § 22 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2000 Kč, dále byl zavázán uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1000 Kč.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil a podal proti němu dne 29. 8. 2002 obsáhlé odvolání ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, ve kterém namítl hmotněprávní i procesněprávní vady. V první řadě poukázal na to, že okresní úřad ignoroval jeho výpověď a ve svém rozhodnutí se opíral pouze o znalecký posudek vypracovaný v této věci dne 16. 7. 2002 znalcem v oboru silniční dopravy RNDr. M. S. Dále odvolacímu orgánu předložil vlastní podrobné hodnocení celé události, při které došlo k dopravní nehodě, a žádal o zohlednění jím tvrzených skutečností jako důkazů.

O podaném odvolání rozhodl krajský úřad (stěžovatel) podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dne 9. 10. 2002, č. j. DSH/3362/02/HA, tak, že rozhodnutí okresního úřadu změnil pouze formálně v označení příslušnosti tohoto úřadu a ostatní části výroku ponechal beze změny. Sám se v odůvodnění svého rozhodnutí ztotožnil s postupem prvostupňového orgánu, když obecně konstatoval, že důkazy byly hodnoceny jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech, a podpořeny znaleckým posudkem soudního znalce nepochybně prokazují, že žalobce se předmětného přestupku dopustil.

Proti výše označenému rozhodnutí stěžovatele podal žalobce ke krajskému soudu žalobu ve správním soudnictví, a to jak pro porušení hmotněprávních, tak i procesněprávních předpisů. Krajský soud v řízení o žalobě rozhodl o ustanovení znalce a uložil mu vypracovat znalecký posudek, poté na den 10. 3. 2005 nařídil ústní jednání. V závěru tohoto jednání krajský soud uložil stěžovateli, aby ve lhůtě 1 týdne předložil listinný důkaz o tom, že napadené rozhodnutí vydala k tomu pověřená osoba, za tímto účelem odročil jednání na neurčito. Stěžovatel vznesl návrh na předvolání soudem ustanoveného znalce k dalšímu jednání. Dne 14. 11. 2005 vydal krajský soud rozsudek, kterým rozhodnutí stěžovatele zrušil

a věc vrátil k dalšímu řízení, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že stěžovatel jakožto odvolací orgán pochybil, neboť ve svém rozhodnutí konstatoval skutkový stav zjištěný prvostupňovým správním orgánem a jeho právní hodnocení, nevyjádřil se k námitkám vzneseným žalobcem v odvolání, takže nebylo možno zjistit, jakým způsobem je posoudil. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a muselo být zrušeno.

Rozhodnutí krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, která je podle ust. § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou tvrzeny její důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky soudem stěžovatel spatřuje v tom, že jím vydané rozhodnutí netrpělo vadou pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů a krajským soudem tedy zrušeno být vůbec nemělo. Stěžovatel poukazuje na nesprávný postup krajského soudu při řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Hlavní kasační námitkou je tvrzená vada řízení před soudem mající dle stěžovatele za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Konkrétně se jedná o procesní postup soudu, který nařídil ústní jednání, toto jednání se uskutečnilo, bylo odročeno na neurčito a následně byl bez dalšího pokračování v jednání vyhlášen ve věci rozsudek. V daném případě je nutno konstatovat, že vadou, pro kterou bylo rozhodnutí stěžovatele krajským soudem zrušeno, tj. nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, napadené rozhodnutí nepochybně trpělo již od počátku řízení o žalobě a krajský soud ji mohl a měl vytknout, aniž ve věci nařizoval jednání. Pokud se tak nestalo, soud nařídil jednání a až po jeho odročení zjistil, že byly dány podmínky k postupu dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., lze takový postup označit za chybný, toto procesní pochybení ovšem není způsobilé zapříčinit nezákonnost následně vydaného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí správního orgánu bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, ke které přihlíží soud z úřední povinnosti i bez námítky žalobce, na této skutečnosti nebylo možno jakýmkoliv postupem krajského soudu nic změnit. Jestliže krajský soud činil v řízení jiné úkony namísto včasného vydání rozhodnutí bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak porušil svou obecnou povinnost vést řízení hospodárně a efektivně, čímž však nijak neovlivnil zákonnost následně vydaného rozhodnutí. Po zjištění nepřezkoumatelnosti bylo krajským soudem správně vydáno rozhodnutí bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Vzhledem k existenci důvodů pro postup dle odstavce 1 citovaného ustanovení, nebyly ve věci splněny předpoklady aplikace § 76 odst. 3 s. ř. s.

K institutům nařízení a odročení jednání Nejvyšší správní soud uvádí, že usnesení o nařízení jednání i usnesení o odročení jednání mají procesní povahu, soud je vydává k úpravě postupu v řízení, resp. k provedení konkrétního úkonu, což ale současně neznamená, že by jejich vydáním byly definitivně určeny či omezeny následující úkony soudu v řízení, bez možnosti zohlednění následně zjištěných skutečností. Podle ust. § 55 odst. 2, věty druhé, s. ř. s. není soud vázán usnesením, jímž se toliko upravuje vedení řízení. Soudní řád správní ani subsidiárně částečně použitelný zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), v žádném ze svých ustanovení nestanoví povinnost soudu, aby po odročení jednání za každých okolností následovalo jeho pokračování, rovněž nařízení prvního jednání ve věci neznamená povinnost soudu vynést konečné rozhodnutí pouze

při ústním jednání. Takový výklad zákona by znemožnil ukončit řízení bez nařízení pokračování v jednání i v případech, kdy by návrh byl vzat zpět nebo odpadla některá z nutných podmínek řízení. Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, pokud nenařizoval jednání výhradně za účelem vyhlášení rozsudku, když dle zákona byl oprávněn rozhodnout bez jednání. Vzhledem k výše uvedenému nelze přisvědčit námitce stěžovatele v tom smyslu, že krajský soud nemohl ve věci meritorně rozhodnout bez formálního ukončení jednání.

K námitce stěžovatele zpochybňující nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s právním názorem krajského soudu. Dlouhodobě ustálená judikatura týkající se této problematiky vychází z četných rozhodnutí Vrchního soudu v Praze (zejména rozsudek ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 – 23): *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“*; nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání z důvodu nesdělení úvah vedoucích k jeho zamítnutí byla vyslovena Nejvyšším správním soudem opakovaně (např. v rozhodnutí ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, publikováno pod č. 386/2004 Sb. NSS).

Jak je výše uvedeno, stěžovatel byl jakožto odvolací orgán při rozhodování vázán správním řádem, který upravuje náležitosti rozhodnutí v § 47. Dle odstavce 3 tohoto ustanovení správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. V dané věci stěžovatel své rozhodnutí odůvodnil pouze konstatováním obsahu správního spisu, v samém závěru zmínil obsah odvolání podaného žalobcem. Namísto rozboru důvodnosti uplatněných námitek však vyslovil pouze stručně závěr, že řízení bylo okresním úřadem vedeno řádným způsobem a vydané rozhodnutí není nezákonné. Rozhodnutí je zavádějícím způsobem ukončeno sdělením, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem a důkazům bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, jak je uvedeno ve výrokové části, přičemž změna výroku se týkala pouze doplnění ustanovení právních předpisů zakládajících příslušnost okresního úřadu.

Z takto formulovaného odůvodnění je zřejmé, že stěžovatel se zcela ztotožnil s obsahem rozhodnutí vydaného v prvním stupni, a to jak po skutkové, tak i po právní stránce, nelze však dovést, jakým způsobem posoudil skutečnosti namítané žalobcem v jeho obsáhlém odvolání (12 stran). Žalobce konkrétními námitkami zpochybnil jak zjištění skutečného stavu věci, tak i právní posouzení, pokud je stěžovatel nepovažoval za důvodné, byl dle shora citovaného § 47 odst. 3 správního řádu povinen ke každé námitce uvést, proč a jakým způsobem ke svému závěru dospěl. Krajský soud tedy zcela v souladu se zákonem vytkl nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, věc zrušil a vrátil k dalšímu řízení. Námitka nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení tak není důvodná.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádného z důvodů v kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., sám neshledal vady řízení uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž přihlíží z úřední povinnosti, a proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1, ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu